

Малката жсарка

БОЛНАТА ТОПКА

много. Лѣкаря ги превързалъ така здраво, че Томи не можалъ да мръдне дори и единъ пръстъ.

И лѣкарътъ казалъ: — Сега не бива да влѣзе никакъвъ прахъ и мърсотия въ ранитъ, защото иначе лесно може да стане отравяне на кръвта.

— Сега чу ли? — извикала майката. — Още веднѣжъ не ще бутнешъ топката. Всичко стана само зараде тази глупава игра. Но сега е свършено! Ще подаря сега всички топки на децата.

Но момчето обещало, че нѣма да бута вече топкитъ и така майка му позволила, да ги задържи и да ги разглежда, но само отдалече. И Томи седѣлъ съ часове и разглеждалъ топкитъ, но не смѣлъ да ги бутне. Не само защото ржцетъ го болѣли Той искалъ да удържи обещанието си.

Горещи дни

Горещъ Юлски день!
слънцето пече,
потокътъ студень
тихичко тече.

Пжтникъ изморенъ
до него сѣда
тука е блаженъ
пие съ наслада

ИЗПЛАШЕНАТА БАБА МЕЦА

Баба Меца спрѣ предъ круша,
въ страни се ослуша
и нагоре взе да души
къмъ жълтитъ круши.

Крушици и се ядеше,
но безсилна бѣше
млади сили да намѣри,
да се покатери.

Баба Меца ототдолу
взе да имъ се моли:
— Крушки, крушки, вий тамъ дветъ,
я сами паднете . . .

Ала крушкитъ голѣми
бѣха глухи, нѣми
и не чуваха гласеца
на баба си Меца . . .

Тамъ на клончето стояха
и сладко си спѣха,
Баба Меца дълго чака,
моли се и плака.

Ето вече късно стана
и дрѣмка я хвана;
Даже, почна да сънува,
че всрѣдъ круши плува.

Ала както сънна бѣше,
както сладко спѣше,
нѣщо тежко и грамадно
на носа и падна.

Баба Меца като бѣсна,
веднага се стрѣсна,
изрева отъ страхъ, гарката
и се скри въ гората . . .

А това, което наша
баба Меца сплаши,
бѣше гнила круша; Боре,
паднала отгоре.

Чичо Любчо

